

[Morten Lange.]

tale, for, om jeg så må sige, at friske lidt op på den fredssommelighed, som havde præget den højtærede statsministers.

Hvad angår de bemærkninger, den højtærede udenrigsminister i går fremsatte, skal jeg først lige sige, at han behøver ikke at efterlyse mig i radioen. Jeg skal nok på en eller anden måde vise mig bag ved en pille eller dalende ned fra loftet på et passende tidspunkt, når han lader sine guld-korn falde til min ære. Det skal jeg skam være meget omhyggelig med, og jeg var her altså også.

Til gengæld må jeg om de konkrete ting, der blev henvendt til mig, sige, at egentlig var jeg forbløffende tilfreds med den højtærede udenrigsministers svar. Vi var enige om spørgsmålet om atomsprængningerne; det var vist heller ingen polemik. Jeg var meget glad ved den bedre form, som forholdet om det nordiske samarbejde i FN fik i den højtærede udenrigsministers fremlæggelse. Det var ærlig talt bedre end det, jeg havde læst i avisen. Og når vi får en bedre form, må vi glæde os. Det er selvfølgelig ikke dermed garanteret, at en nordisk fælles linje i FN automatisk er et vældig klogt og snedigt princip, og at vi alle sammen er enige om det, men principielt vil jeg anse det for at være overordentlig væsentligt, og det glædede mig, at den højtærede udenrigsminister gjorde det klart, at det var hovedsynspunktet.

Hvad angår Cuba, sagde jeg i min første tale, at det ville glæde mig, hvis den højtærede statsminister eller hans højtærede udenrigsminister ville sige deres hjertens mening, og jeg er næsten sikker på, at de bemærkninger, den højtærede udenrigsminister kom med til os i går, var et sådant lidt indviklet forsøg på at skjule, at han egentlig godt ville sige sin hjertens mening, men alligevel ikke rigtig kunne komme af sted med det. Jeg går dog ud fra, at meningen er god nok, nemlig at man synes, at disse amerikanske forsøg på at bremse besejlingen af Cuba ikke alene med våben — det kan måske være en meget fornuftig idé — men også med levnedsmidler, medicin o. s. v. egentlig ikke er nogen særlig god idé. Det var det, jeg gerne ville have hørt lidt tydeligere, men jeg accepterer antyd-

ningerne som noget, der formodentlig skal dække omtrent det samme.

I øvrigt må jeg selvfølgelig gøre det klart, at hvad angår spørgsmålet om fællesmarkedet, er vi stadig væk ikke enige, og det kan man vel heller ikke forvente at blive, men der er nu noget dér, som vi efterhånden skulle kunne få en vis form på. Vi havde, dengang vi diskuterede vor optagelsesbegæring, en stor strid mellem mit partis ordfører og den daværende højtærede udenrigsminister om, hvorvidt dette var en økonomisk eller en politisk affære; men som den højtærede udenrigsminister meget rigtigt sagde i går, kan disse ting naturligvis ikke skilles ad. Hvor der er ret meget økonomi, bliver der også noget politik; det kan vi hurtigt blive enige om. Men selvfølgelig er det ikke enhver handelsaftale, som straks medfører, skal vi sige afgørende politiske konsekvenser. Jeg tror nok at det, vi skal prøve at blive klar over, er, at når nogen nu kommer og siger, at Romunionen og fællesmarkedet består af 2 partikler, dels et økonomisk samarbejde, dels en politisk overbygning, så er det ikke sådan, at al politik hører hjemme i den politiske overbygning og resten kun er økonomi. Det er en fejlfortolkning. Der er allerede i det økonomiske samarbejde, ganske uanset om det bliver Fouchetplanen eller noget andet, der vedtages, betydelige elementer, som vi her i Danmark vil karakterisere som politiske; man kan f. eks. bare tage den udmærkede betænkning eller redegørelse, der er kommet om Romtraktatens konkurrencemæssige bestemmelser, som jo i virkeligheden viser, hvad der menes med, at Romunionens økonomiske afsnit allerede i væsentlig grad også er en politisk affære. Jeg tror ikke, vi skal blive stort uenige om det. Vi behøver ikke at blive uenige om sprogbrug, vi kan nøjes med at diskutere realiteterne.

Endelig bliver jeg nødt til at sige til den højtærede statsminister, at jeg virkelig var i god tro, da jeg sagde, at det var den højtærede statsminister, der havde opfundet begrebet kulturpause, og hvis det er forkert, vil vi gerne have det rettet. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Det er forkert!). Så må vi endelig have det rettet. Det er meget vigtigt, at vi får det gjort klart,